

Строители на мостове

Някога двама братя живеели в съседни земеделски ферми. В продължение на 40 години си помагали един на друг, като споделяли машините си и заедно търгували стоките си. Веднъж обаче малко недоразумение между тях се превърнало в повод за сериозен конфликт, в който те разменили горчиви думи помежду си, последвани от седмици мълчание, което в крайна сметка поставило край на доброто им сътрудничество.

Една сутрин някой почукал на вратата на по-големия брат. Той отворил и видял на прага човек, носещ инструменти на дърводелец.

- Търся работа за няколко дни, казал той. Може би имате нещо за мен.

- Да, имам работа за вас. Погледнете през рекичката в тази ферма. Това е моят съсед, всъщност това е моят по-млад брат. До миналата седмица между нас имаше една ливада, но той взе булдозера си и разруши дигата на реката и сега ни дели вода. Направи това, за да ме изплаши, но и аз няма да му остана длъжен. Вижте тази купчина дървесина, която ми остана от старата плевня, искам да ми направите висока ограда, за да не виждам нито стопанството му, нито

лицето му.

Дърводелецът се съгласил и започнал да мери и реже дъски, а фермерът се върнал към селскостопанската си работа.

При залез слънце, когато се прибрал от полето, а дърводелецът тъкмо приключвал работа, очите на фермера се отворили широко, а челюстта му буквално увиснала от онова, което видял.

Вместо ограда, над ручея се простирал мост. Чудесна работа, перила и всичко, както си му е редът, а съседът, по-малкият му брат, се приближавал към него с протегнати ръце:

- Ти си добър човек, за да построиш този мост след всичко, което ти казах и направих.

Двамата братя тръгнали един към друг, стиснали ръцете си и просълзени се прегърнали в средата на моста.

Когато се обърнали, видели дърводелеца да прибира кутията с инструментите си.

- Не, чакай, остани няколко дни, имаме много други проекти за теб, казал по-големият брат.

- Бих искал да остана, отвърнал дърводелецът, но имам още много мостове, които да построя.

Обичате ли Бога? А какво ще кажете за брат си или за жена му? А за съседа?

Отговорът на първия въпрос е еднозначен за всеки вярващ, който познава Отца, въпреки онези най-тежки моменти, в които се чувстваме повалени от злините в света или когато смъртта ни покосява, отнемайки от нас близките, които обичаме, а заедно с тях и част от сърцата ни.

Обичаме Бога, даже много и дори всеки ден все повече и повече, но оставаме слаби хора, борещи се със своите недостатъци. Докоснати от греховността на нашата природа, допускаме грешки, но живият Дух в нас ни подтиква отново да търсим мир, хармония и чистота.

Често се обръщаме в молитвите си към Отца и споделяме своите грижи. Просим помощта Му и се надяваме да ни подкрепи. Искане ни се Този Всемогъщ и Всесилен Бог да ни бъде приятел, да разбира чувствата ни и всичките ни нужди и потребности и най-вече да бъде на наша страна. Егоцентричните ни възприятия лесно ни подвеждат, че макар и с малко, сме по-добри от другите, които не са така достойни, благодарни, трудолюбиви и способни като нас.

Можем ли обаче да приемем Божия мир и Всеопрощаваща любов, ако поради гордост не успяваме да се помирим с брат си?

И как да го направим, след като той иска да завземе по-голямата част от наследствените ни имоти? Обикновено в очите ни този брат има по-малко заслуги от нас и се е ползвал с повече привилегии от родителите ни. И пак ощетените и онеправданите сме ние.

А за съседа да не говорим. Той винаги цапа входа повече или по-малко нощем мести оградата, която ни дели, за да завземе от нашата собственост.

Само че, ако наричаме себе си с гордост християни, днес ние спокойно можем да бъдем книжника от днешното Евангелие, който приближава Исус и пита: „Коя е първа от всички заповеди?“

Отговорът на Исус преповтаря думите от книгата „Второзаконие“ на Стария Завет: „Слушай, Израиле! Господ Бог наш е един Господ и възлюби Господа, твоя Бог от всичкото си сърце, и от всичката си душа, и с всичкия си разум, и с всичката си сила!“

„Тази е първа заповед. Втора, подобна на нея е: „Възлюби ближния като себе си. Друга по-голяма от тая, няма.“

След тези думи няма как да не се променим и да не станем различни. Всичко „старо“ отмина. Ако осъзнаваме наистина колко много Бог ни обича, то вече не можем да си позволим да мразим нито един човек на земята. Спомняме си страданията Христови по време на Страстната седмица, агонията в Гетсиманската градина, процеса пред Синедриона и Пилат Понтийски, униженията и коронясването с трънен венец, подигравките

на римските войници, паданията под тежестта на Кръста по пътя към хълма Голгота, а накрая и горчилката на смъртта, изпита от Безсмъртния.

И всичко това от любов на Бога към нас. Остава ни само да Го хвалим и славословим, да Му благодарим за свещеническата жертва в страданието и смъртта. Можем да Му отговорим с молитва, изповед, участие в литургиите, четене на Словото и други духовни книги, можем още много и колкото повече Го приближаваме, толкова по-щастливи ще бъдем.

Когато размишляваме за това, че Бог обича всички, всеки един от нас, понякога несъзнателно, изпадаме в заблудата, че „всички“ са тези всички, които ние обичаме или поради симпатия предпочитаме. Но за Бога всички означава без изключение – брат ми, с когото вече две години не си говорим, защото се скарахме, съседа, който мести общата ни ограда, навлизайки в моя парцел, хората, които изобщо не харесвам, онзи, объркания, който ходи в друга църква.

Затова нека още днес да помислим, когато утре отворим очите си, какво избираме да строим – огради или мостове!

И помнете! Ако изберете да градите мостове, има Един Дърводелец, Който винаги ще бъде готов да ви помогне!